

מצור

כי תצור אל עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה ולא תשחית את עצה
לנדח עליו גרון כי ממנו תאכל ואותו לא תכרת כי האדם עץ השדה
דברים כ"א, י"ט

לא אמת היא שיד הכורת עץ זית
רעדה בהניפו את הגרון.

בניח לסמלים. אין זו ספרות. אלה
החיים הנגרעים עם כל מטח
קרדם, עם כל נסירת מסור,
אבל אינם צועקים בכאב
מפני שאין להם קול.

כל יום מסמיקים פנים מחדש
לא מבושה אלא מדם הנתז
משני עברי הגבול הלא נראה
ומכתים את עלי הית ואת
בשר האדם שהוא עץ השדה.

ואם נפלה בלילה צפור מתה בין
הענפים הרמוסים, היה זה לא משום
שאפסו כחותיה במעוף אכזב למצא את
הטרף לעדות כי אם מפני שנגעה בקדחת
הגילוס המצרבי שכידוע היא קוטלת
גם בני אדם.

שרה על שפת הכביש

העולם פלו דובר סלולרית:
הכל זורם, הכל מתחלף
ברטט עצבים קודחים.
רק שרה של "תמר" נצבת
איתנה על שפת הכביש, שביקע
בשבילה כשירצה לה, נהלל שלה
ממאנת להגרר במערבלת הזמן
התל אביבי והשמש נדיבה
בסגל שערך.

גולם

איני יודע אם הגלם עודנו שוכב
בעלית הגג של האלטניישול בפרג
העתיקה. איני יודע אם לאלטניישול יש
בכלל עלית גג. לא הייתי שם מעודי.
איני יודע אם הגלם התאהב בבתו של
בוראו ואם הוסיף לגלות את נחת זרועו
גם לאחר שהפיץ את הצוררים שבקשו
להחריב את הגטו ולהרג את יושביו.
יהודי עירו פחדו מפניו כשם שפחדו
מכל כח וביחוד מכח שקרע את מוסרותיו.
אבל ברי לי שכאשר נמחקה האות אל"ף
מהמלה אמת החקוקה על מצחו, שקע
מיד בחשכת החמר שאין עמקה ממנה,
חור להיות בטרם - בלי יצרים, פסופים,
אהבה, שנאה, חרון, אכזבה. עכשו יכול
כל אברה חלשלוש, כל פתכן וזנכן לבן
פנים, להתעמר בו בדבור ובהעויה ובנגון
ובעקום אגודל: שום דבר אינו חודר אליו,
הוא פלו העדר, חלל חשוף כוכבים, שאינו
מצין במפות ולפיקה אי אפשר לארגן משלחות
של חוקרים ומלמדים ותיאולוגים ומקבלים
להתחקות על עקבותיו. הנפילה היתה מידית
ומחלטת, הנתוק היה סופי ומנוע-חרטה.
נחסכו ממנו תחלואי זקנה, ניווני אנוש, סרטן,
אלצהיימר. יכול היה להתחזק עצמו מאשר אלו
נשתמרה בו תודעה כלשהי. אבל גם מזה הוא
חפשי בלי הכרת חפשי. והספורים... הספורים...